

Watson
DS 531
C74++

CON ONG

tuần báo trao phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHSC)

SỐ 112

10 TI

TUẦN LỄ 14.5

ĐẾN 21-5-1970

CHỦ TIỆM KIỂM ĐAU BÉP

MINH VÕ

CỬA TIỆM

54

VÕ TÁNH

ÔNG NỒI

94901

93801

Con mộng dữ

Thư gửi quý thầy An Quang VNQT

Kính bạch quý thầy,

Cho đến giờ phút này Con vẫn định ninh rằng chuyện đang tiếc vừa mới xảy ra trong đêm 4 rạng ngày 5 tháng 5 vừa qua tại VNQT chỉ là một cơn mộng dữ.

Con ác mộng đó đã đến với con sau một ngày mệt mỏi công việc. Báo chí, đài phát thanh và ngay cả con đường hàng ngày con vẫn đi qua, con đường Trần Quốc Toản đã bị phong tỏa, mọi người, con vẫn không tin đó là chuyện thực. Mà làm gì có chuyện đau lòng ấy khi

Phật giáo ta từ ngàn xưa đã được tiếng là một đạo giáo của tình thương **VÔ LƯỢNG VÔ BIÊN**. Đạo Phật chủ trương **LẤY TÌNH THƯƠNG KÓA BỎ HẬN THÙ**.

Kính bạch quý thầy,

Con vẫn không thể nào tin được chuyện đau lòng, một sự xỉ nhục chung cho Phật giáo đời đã xảy ra ở VNQT. Con tin làm sao được khi những người có đức trọng cao dày như quý thầy lại là người chủ mưu máu chảy và xác người nằm xuống, ấy chẳng qua là miệng thề gian, nói theo thuyết nhà Phật là **KHẨU NGHIỆP** vu oan giá họa mà thôi. Và con càng tin tưởng hơn rằng: với quý

thầy là những người đã hy sinh cả một đời người cho chúng sanh lẽ nào lại quên đi hai chữ **Thương yêu**.

Đạo Phật đã ra đời để **CỨU KHỔ** và **BAN VUI** cho nhân loại. Đạo Phật mãi mãi vẫn còn đó, đạo Phật không vì quyền lợi nhỏ nhen mà bỏ rơi những người con Phật. Đạo Phật lại càng không thể xa lìa chúng sanh khi cõi **TÁ BÀ** này còn ngập tràn khổ đau vì hận thù, quyền lợi nhỏ nhen.

Kính bạch quý thầy,

Vì những lý lẽ nêu trên con không thể nào tin được rằng Phật giáo đã phải đau lòng để tang, một cái tang vĩ đại trong đêm 4 rạng 5 tháng 5 vừa qua, một cái tang đã uốn tròn lên đầu chúng sanh

vì một số người đã lợi dụng Phật giáo để mưu đồ quyền lợi riêng tư, một chiếc tang tủi nhục vì giữa quý thầy đã quên mất câu **LỢI HÒA ĐỒNG CHIA**, đã không còn nhớ được lời huấn giảng: gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau.

Kính bạch quý thầy, Con đã bị nhục nhằn quá đời, khi chính tại con được nghe, chính mắt con được thấy thầy **THIỆN HOA, TÂM CHÂU** đã đang đản ở An Quang, Vĩnh Nghiêm chứ rửa lẫn nhau, bây giờ thì con tin chuyện xảy ra ở VNQT là thật, một chuyện thật nhục nhằn và tủi hổ.

Con tự hỏi: tại sao lại có chuyện đó được ở vị thế

những kẻ tu hành? Chuyện thực đó đã diễn ra dưới mắt người con Phật, mọi người ngay cả một số trong quý thầy vẫn vào đó để nói rằng: Phật giáo không còn **CƠ DUYÊN THỐNG NHẤT**, giữa quý thầy hai viện không còn ngồi lại được với nhau. Tại sao lại bị quan đến thế? Tất cả những gì hưng thịnh nhất rồi cũng có lúc suy tàn và đề rời khỏi lại ở mức đầu hưng thịnh—chuyện xảy ra ở VNQT là một điều tủi hổ và suy tàn. Các thầy, phải ngồi lại với nhau, ngồi lại để Thống Nhất Phật giáo. Chuyện xảy ra mới đây đối với con là cơn mộng dữ, đối với quý thầy cũng chỉ là một cơn mộng dữ.

TRIỆU HOA ĐẠI

LIBRARY
JUL 23 1970
CORNELL
UNIVERSITY

Nhà nước cần phải tỏ uy quyền của nhà nước

Các ông sư bên nước Tây Vực Ấn Quang đang la lối thê thảm sau những hồ hêt chiến thắng. Theo tinh thần bất khuất của cờ nhân, chiếm thành mà không giữ nổi thành thì nên đi l đường tự sát để tỏ chí khí. Đàng này không tự sát mà lại đồ rết cho Thiếu Lâm Việt Nam Quốc Tự tàn sát quân mình. Ai gieo gió, người ấy gặt bão. Kẻ trồng cây xấu, hưởng trái... thối. Thuyết nhân quả của đạo Phật đó.

Tôi không biết những nguyên nhân cao cả hay nhớp nhúa của cái sự xây Việt Nam Quốc Tự. Nhưng nước này đã có TỐI CAO Pháp Việt. Và TỐI CAO vừa biểu diễn hai phát bay bươm. (Tòa án Mặt Trận bị coi là vi hiến. Thuế kiểm ước cũng bị coi là vi hiến) Nếu các tòa xử không xong, còn TỐI CAO Pháp Việt. Bên Ấn Quang không thêm nhờ công lý. Các vị hùng hực xưa quân xâm phạm chùa của người ta, các vị làm như thế các vị là thần công lý ấy. Vừa vừa thôi. Bên Việt Nam quốc tự, muốn đòi lại chùa nào có khó gì. Chỉ cần một phiên tòa khẩn cấp là những kẻ xâm phạm gia cư sẽ đi một đường a la cút với võ lực của nhân viên công lực. Nhưng các vị cũng hung hăng con bọ xít, xua quân tái chiếm. Người đầu tiêu trò chơi nham nhở này là mong xư Đức Nghiệp. Chỉ vì ông Đức Nghiệp mà «sư Bắc Kỳ» được xếp vào loại «giáo gian». Thế nào là giáo gian? Thần chính quyền chống Cộng là gian à? Chính quyền là kẻ thù của dân tộc à?

Chuyện của các ông sư, tôi muốn mặc kệ các ông sư Từ năm 1963 trở lại đây, các ông sư diễn nhiều trò con nít khiến Phật tử chân chính phải đỏ mặt xấu hổ. Điều đáng nói ở đây là bọn chính khừn ngự non đang cầm ống đu đủ xuống những xác chết tướng trọng để hút máu ăn có. Bọn chính khừn có tình làm lớn vụ «huyah đệ đấm đá», có tình nã đại bác thổi tha vào cuộc «chiến tranh anh em», tôi xin nói thẳng là bọn Dương Văn Thụy, Nguyễn Đại Bàng. Điều đau khổ và thất vọng đến nghẹn ngào là ông Trần Công Quốc chẳng biết cái con mẹ gì, cũng nhẩy vào ôm mặt mà khóc lóc, rên xiết!

Tôi không ngờ nổi cái lối nguy tạo xác chết. Trò ấy chỉ thành công vào năm 1963, năm đen tối của sự nghiệp Ngô Đình Diệm. Cuối cùng, không có xe tăng xích sắt nghiền nát Phật tử. Các thầy Trí Quang, Thiện Minh sai lại «giơ» củ hav bọn ăn có Dương Văn Thụy, Nguyễn Đại Bàng đã sai lại? Nhưng ai bị giết? Bàn tay nào bị chặt? cản cước, lý lịch của kẻ bị giết chắc không thể nào không có ở sở sưu tầm quốc gia. Và những bàn tay bị chặt đứt, tôi muốn nhìn thấy tận mắt.

Nhà nước phải làm công việc đó một cách công bằng. Kẻ giết người sẽ phải đền tội trước công lý. Và những kẻ xuyên tạc bị đi cũng phải đền tội. Để bọn ăn có cầm cái họng thối của chúng lại. Các thầy thích đánh nhau thì dứt đầu, bươu tai là chuyện thường như chuyện ăn cướp đánh gia chủ bị gia chủ phục hận. Triển lãm sự sứt đầu, chảy máu làm chi? Và la làng làm chi?

Thư gửi hai ông Dương Văn Thụy và Nguyễn Đại Bàng.
Thưa hai ông.

Nếu các ông đã đọc cuốn tiểu thuyết «Cố thủ hai mươi lăm», hẳn các ông đã phải đọc một chút cuộc đời bi quan đến nỗi nâng của văn hào C.V Gheorghiu? Khi phát xít giết Thủ tướng Lỗ mã ni. Gheorghiu chống phát xít tận mạng. Nhưng khi phe chống phát xít tàn sát một nửa quê hương ông, ông lại chống phe chống phát xít. Ông bị độc giả Pháp chống đối khi biết ông đã chống phe chống phát xít. Gheorghiu tuyên bố ông «Chống bạo lực» bất cứ từ đâu đến», ông chỉ lấy viên cưa làm khuôn vàng thước ngọc. Đó là thái độ của Người, người trí thức. Tôi vốn coi hai ông là Người, người trí thức, dù trí thức của thời đại mặt trí thức, nên cảm thấy không xấu hổ khi đặt bút viết cho hai ông với mỹ ý nhắc nhở hai ông nên trở về cái «trí thức» của mình nếu như hai ông đã trót quên nó.

Hai ông làm ồn ào vụ Ấn Quang—Việt Nam Quốc Tự quá. Truy nguyên ra, người trí thức bình tĩnh phát quy tội gây bạo lực cho Ấn Quang trước. Nếu Việt Nam Quốc Tự bất bạo động, chờ công lý phán xét, chờ dư luận phán xét, Việt Nam Quốc Tự sẽ «ứn te» vụ này. Nhưng VNQT với mẫu người Đức Nghiệp (tôi quả quyết chỉ tại Đức Nghiệp) đã đem bạo lực chống bạo lực, đã quên (hay chưa học) lời Phật dạy «lấy oán báo oán, oán ấy chấp chống», hóa thành ra bạo lực đến cả từ phe VNQT! Nhưng trước khi VNQT «ra tay», Ấn Quang đã «ra tay» Hai bên đều ngu muội, đều là những tâm hồn giặc có chữ không phát tâm hồn tu hành.

Người chân trí thức chống bạo lực bất cứ từ đâu đến. Tôi chống Ấn Quang, tôi chống luôn VNQT vụ «chiếm và tái chiếm này. Nhưng hai ông chỉ chống một phía. Tôi tự hỏi hai ông có xứng đáng làm người trí thức? Hai phe thầy chùa xúi dại Phật tử để Phật tử ăn đòn thù. Hai ông thì buôn bán những miếng đòn thù, gây vốn chính trị bằng những xác chết nguy tạo. Người ta chỉ can đảm khi nhân danh con người mà phán xét tôi ác. Hai ông phát nhân danh chức dân biểu, lợi dụng cái quyền bất khả xâm phạm để đánh dấm nhà nước và dọa nạt đủ điều. Không có giáo gian trong hoàn cảnh bấy giờ. Chỉ có những tâm hồn gian dối và những con người hèn hạ. Những kẻ lợi dụng một xô xát của đôi bên nào đó dựng nổi tiếng, lời khinh bỉ chúng nó.

Hai ông đừng để bị dư-luận-của-những-người-thâm-lặng khinh bỉ. Với địa vị của hai ông, nếu hai ông không muốn ăn có, với tương niệm hãnh diện của hai ông là dám kết tội cả hai bên để giải hòa giữa hai bên. Phật giáo tu nham nhở, nhất định không do các ông thầy chùa, mà do bọn chính khừn mà cả chớp thích dấm bị thóc thọc bị gạo.

Tôi chờ đợi một hành động trí thức của hai ông. Để khỏi nghĩ rằng trí thức kiểu hai ông chỉ là trí thức chồn lười.

THƯƠNG SINH
(11-5-70)

Chống bạo lực bất cứ từ đâu đến

LỤC XI

VẠN TỐC MAI

CHƠI CHO KHOAI

Thượng tọa Thích Tâm Châu vừa tuyên bố: — «Tôi bây giờ không muốn gì cả. Tôi chỉ thích đi lịch ngoại quốc chơi cho khoai và làm.»

Câu trên Vạn Tốc Mai trích từ báo Hòa Bình. Nhân tiện, xin được thượng tọa Tâm Châu nhận làm tiền đống để được «du lịch ngoại quốc chơi cho khoai». Thưa thượng tọa, ngài sẽ «chơi» ở chùa; còn con, con «chơi» ở chợ và ở nhà. Con ham chơi lắm, thầy ơi! Có lẽ, tại thầy thích «chơi cho khoai» nên hôm nay thầy bị người ta «chơi cho khổ». Ai gieo cái Nhân Sưông sẽ hưởng cái Quả Khổ, thưa thầy.

NGHỀ TRANH ĐẤU

Nghề tranh đấu xứ Giao Chỉ ta phát xuất từ «tổ» Thích Trí Quang. Dưới trường của người, không biết bao nhiêu đồ đệ. Năm 1963, Thích Trí Quang tranh đấu chống «Nhu Diệm». 1964, Ngài chống Nguyễn Khánh già và 1965, Ngài chống tập đoàn «Hương Văn». 1966, Ngài chống tập đoàn «Thiệu Kỳ». Kế tiếp, Ngài chống hiến chương tân thời, một mình ngồi gãi háng giữa vườn sao trước dinh Đệ Lập. Bây giờ, ngài chống «giáo gian» và dọa sẽ chống tổng thống Vạn Tốc Mai đề nghị thượng tọa Trí Quang nên mở trường Bách Khoa Tranh Đấu Bình Dân đi!

ĐI HAY Ở

Độc cước anh hùng Nguyễn Rô đã kéo «lính què» đến Tòa Tổng Giám mục «dâng» yêu sách đòi Tòa Tổng Giám mục «phút a la poóc» mong xư cố đạo Đình Xuân Hải khỏi xứ Tân Phú. Tòa Tổng Giám mục hứa sẽ cứu xét. «Lính què» tuyên bố lời hứa chưa thực hiện, «lính què» sẽ ở mãi cho đến chết. Chết rồi sẽ nhờ cố đạo Đình Xuân Hải rửa tội... đòi quyền sống. Tuần báo Diều Hâu số 2 có phỏng vấn cố đạo Đình Xuân Hải rằng, liệu người có bị khấn gỏi quả mướp ra đi tới một chân trời khi họ có gáy không. «Bạo Chúa ác đên» anh đứng trả lời:

— Đếch đi đâu cả. Đếch có treo chến. Cứ ở đây. Khi một ông cha đòi làm chúa tề, sức mấy «lính què» thắng lợi, mặc dù «lính què» có nhờ cậy Tòa Tổng Giám Mục.

ĐÓN THÙ

Giáo sư nhu đạo Phạm Lợi, một giáo sư nổi danh ở Tây thời Bảo Đại, còn làm quốc trưởng, nhưng về nước đếch dám tí thì với ai, dù được thách thức, vừa chơi một phút đùa thù, Nguyễn giáo sư Lợi, hai năm trước trước. Có dạy nhu đạo ở Trung Tâm nhu Đạo Quang Trung. Từ hai năm nay, ngài võ sư đã bị đuổi sỏ. Không hiểu vì lem nhem cái gì. Nhân dịp đục nước, võ sư «đá» thượng tọa Tâm Giác một phát. Tha n ôi kẻ đã bị đuổi từ hai niên, lời nói y có thâm quyền gì mà nằng Kiều của Vạn này khai thác lý thú vậy?

XỈ NHỤC PHẠM NGŨ LÃO

Con đường Phạm Ngũ Lão, Saigon, là con đường thối nhất thủ đô. Vì đường mang tên vị anh hùng này mỗi sáng, từ 8 giờ 30 đến 10 giờ, ít ra cũng có hai xe chở rác vớt của vệ sinh Đô Thiềng biểu diễn. Nước thối iê xê rác chầy dấm đĩa trên mặt lộ khiến mùi thối bốc tỏa 24 trên 24. Cả mùa nắng dân chúng Phạm ngũ Lão bị người mùi nước rác thối thì đến... đau khổ vì bệnh về mũi mắt. Nhờ Sở Rác doái thương một tí.

NGHỊ ĐÓ THÀNH

Vạn Tốc Mai long trọng báo tin cho bạn bè hay, những người bạn của chúng ta là:

LƯU VĨNH LŨ

AN KHÊ

NGUYỄN Ý ĐỨC

Đã nộp đơn ứng cử nghị viện Đô Thành. Vĩnh Lũ ra quận 5, An Khê ra quận 6, Ý Đức ra quận 10, Ngoại ra, ở Gia Định, chúng ta có ha,

Bạn:

Trần Sơn Hà

Nhữ Văn Ủy

Anh em nhớ ngày 28-6-1970 đấy nhé! Hôm nào có lệnh... vận động, Con Ông sẽ giới thiệu 5 bạn vàng trên. Còn ai là bạn vàng mà Con Ông quên, xin đến báo cho biết kéo lại trách.

CÁO LỖI

Vì tác giả không có hứng kỳ này, truyền dài Cổ trung Nguơn, đáng lẽ, đến hồi Trần Minh Khố Chuối lập công kiến nghị, đành phải gác. Xin trân trọng cáo lỗi cùng độc giả, y giới, được giới, nhân viên Cophavina, ông và bà Cổ Trung Nguơn và ông chò và gác đản thích đọc truyện này.

VẠN TỐC MAI

(Của vô thừa nhận của Nghị Hách)

SỨC VOI

Đố chơi đê chọc

LTS— Tuần này, ba toán tranh tài đố chơi đê chọc gồm có:
— Toán tham Sân Si
— Toán ném đá giấu tay
— Toán Thằng ruột ngựa
Chỉ kẻ liếc qua, quý vị khán giả cũng đã biết mỗi toán có những mặt mũi nào rồi.

Ăn thua đủ

HỎI— Theo quý vị, cuộc "ăn thua đủ" giữa Ân Quang và Quốc Tự đã ra mới đây là 1 biến cố đáng vui hay đáng buồn?

TOÁN THĂNG RUỘT NGỰA: Đáng buồn, vì ngoài cảnh máu đổ thịt rơi, đất nư ớc này còn rơi thêm, hồng ng ữ Phật giáo thêm phân hóa. Đó đều là những điều không ai muốn thấy.

TOÁN THAM SÂN SI: Thế mới đáng đời, ai bảo nghèo mà ham, Tu không lo tu lại lo làm chính trị?

TOÁN NÉM ĐÁ GIẤU TAY: Vui như tết, chẳng mấy khi có được dịp phe ngon lành như vậy.

BAN GIÁM KHẢO: Toán nào cũng có lý cả: mỗi toán 1 điểm rưỡi.

AI LÀ THỦ PHẠM?

(Hỏi.- Đố quý vị biết ai là thủ phạm vụ "cấp dưỡng" ở Việt Nam Quốc tự?)

TOÁN THĂNG RUỘT NGỰA.- Cứ theo như thầy bên Ân Quang tố thì đúng là "tam đầu ché" Tâm Châu, Tâm Giác, Đức Nghiệp, chứ còn ai trông khhai đất này?

TOÁN THAM SÂN SI. Đừng nói vậy. Thầy Tâm Châu đã nói là bữa đó thầy đi Vũng Tàu, chỉ có thầy Đức Nghiệp là tự nhậ có mặt trong đêm "cấp dưỡng". Mà thôi, bỏ đi tám, "m" này làm gì có thủ phạm điều cha điều mẹ cho tốt ở, mất thì giờ

Bên Cầu bu chĩa cho "cấp dưỡng" cả mấy ngàn mạng con cháu sao ở đây mới có mấy mạng mà cứ làm ồn cả lên?

TOÁN NÉM ĐÁ GIẤU TAY. Thủ phạm thì không đích phải có rồi, nhưng mà điều tra muốn năm cũng không ra đâu. Thủ phạm như tôi, đã đi ném đá giấu tay, có đâu nào lại "lay ông tôi ở bụi này"?

BAN GIÁM KHẢO.— Toán ném đá giấu tay tài tình lắm: 5 điểm.

Tra Tấn?

HỎI.— Đến giờ phút này, quý vị có còn nghĩ rằng SVHS bị bắt quả thực có bị tra tấn không?

TOÁN THĂNG RUỘT NGỰA. Khờ lắm hỏi mãi nếu không để gì họ được thả ra, và rồi cũng còn nằm liệt ở trường Nông Lâm Súc, không thấy sao?

TOÁN THAM SÂN SI. Dù có đi nữa, nhưng có nói là không đấy, thử xem có đưa nào làm gì nhau tốt?

TOÁN NÉM ĐÁ GIẤU TAY. Ấy chết, nói thế đâu có được. Phải nói là không có ai bị truy tố về tội tra tấn người cả, tức là làm gì có ai bị tra tấn chứ!

BAN GIÁM KHẢO.— Chà! Ném đá giấu tay quả là số dách: lại 5 điểm nữa!

Bộ giáo dục và hơi cay

HỎI.- Tại sao Cảnh Sát phóng cả trăm trái hơi cay vào Bộ giáo dục mà các ông lớn Bộ này cứ im thin thít?

TOÁN THĂNG RUỘT NGỰA. Thì ông Phó thủ tướng kiêm tổng trưởng Giáo Dục đã dạy! mình là Xi Vin, người ta là Mi li te, tức là nền giáo dục Cộng Hòa Giao Chỉ hiện thời đang hướng về luật của kẻ mạnh đó mà!

TOÁN THAM SÂN SI: Không phải thế. Các anh em Cảnh Sát cũng đã từng học qua câu "giáo bất nghiêm, sư chi nhục", nay thấy các thầy dạy dỗ sao mà học sinh cứ lên đường xuống phố hoài, tức mình mới cho các thầy lãnh đủ ít trái cay tình người để các thầy xét lại lối dạy bợc của mình.

TOÁN NÉM ĐÁ GIẤU TAY: Làm gì có chuyện anh em Cảnh Sát đã chiến phải học thuộc lòng những câu chữ nho chữ nôm như vậy. Và cũng chẳng làm gì có chuyện phóng lựu đạn cay vô trong Bộ giáo Dục. Các cha chỉ được cái về với, phóng đại mãi lên: Chà tin cứ lập thử một Ủy Ban điều tra rồi coi xem có hay không? Nếu có thì cứ chày tay tại tôi đi.

BAN GIÁM KHẢO: Toán thăng ruột ngựa có hơi bi quan, nhưng có lẽ cũng không sai: 5 điểm!

LUẬT 10/68

HỎI: Luật 10/68 ra đời 2 năm nay, sao bây giờ đời nhiên áp dụng với các Sinh viên Học sinh?

Còn các toán xông vô Hạ Viện đập phá sao không áp dụng luật đó đi? Cả Thượng Phế Bình nữa?

TOÁN THĂNG RUỘT NGỰA: O, có thể cũng phải hỏi. Không phải "phe ta" mới 10/68, còn "phe ta" mà cũng 10/68 thì bố đưa nào dám nhập vào "phe ta"?

TOÁN THAM SÂN SI: Chà phải. Sinh viên Học sinh cũng là phe ta chứ phe nào? Có điều tình hình thay đổi thì cách áp dụng luật cũng phải đổi theo. Trước kia chưa có "cấp dưỡng" ta khỏi cần 10/68, bây giờ người ta "cấp dưỡng" mình cũng phải 10/68 cho số đúng phong trào chứ!

Toán Ném Đá Giấu Tay: Đừng nói vậy. Nói vậy chẳng hóa ra đường đường là 1 nước Cộng Hòa Giao Chỉ lại đi ăn phải đĩa mìn bô hóc sao? Đây chắc là có 1 sự thay đổi ông phụ tá về luật pháp ông phụ tá cũ không mấy thuộc luật nên quên mất, ông này siêng học mới nhớ ra ngay. Chỉ có thế mà thôi.

BAN GIÁM KHẢO — Trật hết. Chính là quan tổng trấn mới nhớ ra và ra thông cáo cùng một lúc với việc tăng giờ giới nghiêm, hạn chế xe Honda phòng 25 cây số 1 giờ chứ đâu?

Show nào ăn khách?

HỎI: Xin hỏi câu chốt: Giả ví quý vị là công người dân muốn biết, quý vị sẽ tổ chức một show nào trong lúc này để cầu được một số khán giả kỷ lục?

TOÁN THAM SÂN SI— Một màn đấu lý về "tham nhũng" giữa 3 ông Tướng tự cho là trong sạch và 2 ông Thượng nói có sách sách có chứng.

TOÁN THĂNG RUỘT NGỰA— Một màn tranh luận về "cấp dưỡng" giữa các Việt Kiều sống sót hồi hương sau khi để lại đất Chm bố Chia nào tiền, nào là vợ, nào là chồng, nào là cha con anh em v.v.) Với lại các nhà Trương Nghi, Tô Tần vừa mới uồn ba tấc lưỡi trong hú mồm bô hóc về.

TOÁN NÉM ĐÁ GIẤU TAY.- Một màn đàm đạo về tai cướp chùa ai? ai gây ra vụ thảm sát? Giữa quý vị thượng tọa của 2 chùa Ân Quang và Quốc Tự.

BAN GIÁM KHẢO.- Ba nhóm đều hay cả. Huề mỗi toán 1 điểm rưỡi!

bốc má

THỢ BỐC

TRUYỀN TỬ CŨNG MUỐN VỀ TÂY TRÚC TRÁI GIÓ CHO NÊN PHẢI LỘN LÈO

Hai sư ông Tâm Châu và Tâm Giác đã tu lên tới hàng Thượng Tọa. Tu lên tới cái "thang cấp bực" Đố, hẳn là hai sư ông phải đạo cao, Đức dày lắm, và nếu với căn duyên này thì trong tương lai rất gần hai sư ông sẽ tu thành chánh quả, sẽ nhập niết bàn và sẽ thành Phật là Hán, Dương như đã số các Phật tử đều tin tưởng như vậy và hy vọng như vậy, nếu sư ông Tâm Châu không trong một phút "mất bình tĩnh" mà tiết lộ rằng sư Ông và sư Tâm Giác đã bị một sư cậu ở phe đối nghịch là Đại đức Giác Đức dùng mưu kế, đờ rợu cho hai ông say để hai ông ký vào một bản tuyên cáo gì đó.

Sự tiết lộ của Đ. Tâm Châu có giá trị như một ngon đuốc châm vào đồng củi thông được tưới đấm sương mà ông và ông Tâm Giác đang ngồi trên đồng củi đó. Đồng củi chắc chắn sẽ bốc cháy, và hai ông chắc chắn sẽ chết, nhưng không phải các ông đã tự thiên để bảo tồn đạo pháp mà chính để "trấn nộ đời" các ông đã tự tử.

Cái "hần thượng", Tâm Châu đã vỡ. Các Phật tử đã thấy các ông, dù đã là Thượng tọa nhưng còn phạm giới cấm của nhà Phật, các ông đã uống rượu, Sư ông Tâm Châu nói uống rượu trong một bữa cơm chay. Chay hay mặn nào có nghĩa gì trong lúc đó. Vì có rượu là đủ quên tất cả. Tuy nhiên giá bữa tiệc mặn thì vui biết mấy, nhất là bữa tiệc mặn đó trên dưới toàn thị chố cả càng tốt. Từ thường đi với sắc, đã phạm một giới thì phạm thêm một giới nữa nào đã có sao, Đàng nào thì các ông cũng đã từ bỏ niết bàn để trở về địa ngục. Địa ngục có sẵn còn Niết bàn vốn khó tìm!

TA KHÔNG CẦN. TA ĐI LANG THANG

Sư ông Tâm Châu cũng "đề cập" tới việc sư cậu Giác Đức khốc lóc xin Thống Nhất rồi đe dọa "sẽ làm mạnh" Sư ông Tâm Châu (s) nói thêm một câu đáng cho con cháu nhà Phật lưu tâm, vì câu nói này phản ảnh đầy đủ tâm

CON ONG TRANG 3

trạng "xót xa đau đớn" của "người". "Có muốn tách rời chúng tôi, các chú cứ lập lực lượng thứ ba. Tôi bây giờ không cần gì hết, cái khoái của tôi lúc này là được đi lang thang trên khắp thế giới".

Sư ông Tâm Châu đã biết "khoái" và cũng đã biết "không cần" khoái và không cần thuộc về thất tình lục dục của con người không đi tu. Nay Thượng tọa Tâm Châu còn đủ thất tình, lục dục thì làm sao ngài tu cho đắc đạo được. Có kẻ nói ngài đi tu theo triết lý mới, triết lý "tân tu". Tu bây giờ là nhập thế, là xuống đường, là sống sát với quần chúng, trong quần chúng Phật tử. Mà muốn "lãnh đạo tinh thần" quần chúng, muốn hòa mình trong quần chúng để quần chúng "công kính" mình, ngài phải

có đủ "tham sân si" thất tình lục dục mới được. Ngài đã tự nguyện xuống địa ngục, vì địa ngục bao giờ cũng có đồng Phật tử hơn cõi Niết Bàn, 99,9 phần trăm quần chúng về với địa ngục, ngài sẽ xuống đó để lãnh đạo linh hồn họ đấu tranh với vua Diêm Vương. Linh hồn ngài sẽ lại được linh hồn chúng sinh công kính. Ngài sanh ra và chết đi đều để "lãnh đạo".

Nhưng triết lý "tân tu" còn quá mới lạ với dân VN vốn mang nặng ý thức lối tu xuất thế cho nên họ đã cho ngài Tâm Châu "vọng đường tu" và họ đã than thở dầm ngãi bằng hai câu thơ của Hồ xuân Hương:
Thuyền Tử cũng muốn về Tây Trúc
Trái gió cho nên phải lộn lèo

KHỐI PHẬT GIÁO THỨ BA

Phật Giáo VN thống nhất đã "chia đôi" từ năm năm nay. Cuộc chiến tranh lạnh đã kéo dài tới nay thành một cuộc chiến tranh nóng. VN Quốc tự đã biến thành một bãi chiến trường, có lửa cháy, có súng nổ, có máu đổ. Hai phe Nam Bắc Thiếu Lâm quyết chiếm VN quốc tự làm của riêng.

Mới có 2 khối Phật giáo mà đã thuyền thượng, cánh sen đánh đăm nhau tới bụi, nay TT Tâm Châu lại "khuyến dụ" sư cậu Giác Đức hãy "hoàng dương đạo pháp" bằng cách lập lực lượng Phật giáo thứ ba thì quả là cao kiến— sư ông Tâm Châu tưởng rằng khối thứ ba sẽ hóa giải được cái thế đối đầu của 2 phe Phật giáo bây giờ, nhưng ngài đã lộn đã nhầm. Nếu khối Phật giáo thứ ba ra đời thì Phật giáo biến thành một khối tam giác ba cạnh đều, VN Quốc Tự nằm dài ở giữa và cả ba khối Phật giáo sẽ cùng lấy VN Quốc Tự làm đích để đánh nhau. Anh nào đồng quân hơn sẽ kéo tới chọc sâu vào VNQT sau khi đánh bại hai phe kia và sẽ trở nên làm "mình chủ"

Phật giáo VN. Nhưng lúc vào tới VNQT thì nhìn lên tòa sen các thầy Phật đầu, mà chỉ thấy Staline hay Lê Nin ngồi trên đó với một tay búa một tay liềm thì bỏ mẹ cả lữ.

Vậy Con Ong xin quý thầy đừng "bá Ngộ" nhau nữa Các thầy còn "bá ngộ" nhau Con Ong còn chăm, chăm xây dựng chứ phải chăm theo kiểu bà "thánh tổ của báo Con Ong là Hồ xuân Hương khi bà quý sư.
Nào nón tu lữ, nào mũ thâm
Đi đâu không đội dề Ong chăm
Đầu sư bá phải...gi bô cốt
Bá ngộ Con Ong bé cái lằm.

BÀ ĐƯỜNG QUYỀN BAY BƯỚM

Tối Cao Pháp Viện vừa liên tiếp tung ra ba đường quyền bay bướm. Tối Cao Pháp Viện đã phán quyết cả ba vụ sinh viên, Kiềm Ước và Trần Ngọc Châu mà Hành Pháp làm là VI HIẾN và BẤT HỢP PHÁP. Bà cái phán quyết trên càng Hành pháp không ít, và nó cũng làm cho các ông cố vấn pháp luật nhà nước, đau như bị gợn cả chục cái bốp tại mà không làm sao đỡ gọt. Theo Con Ong, giá các ông cố vấn luật pháp đó quả có bị Tổng Thống tát tai thật vắn hầy còn là nhẹ, vì các ông cố vấn pháp luật nghiên cứu luật pháp thế quái nào mà tha? vì giúp nhà nước làm đúng luật pháp, các ông súi đại nhà nước làm những điều vi hiến, bất hợp pháp, làm nhà nước bị mất uy tín, trong khi nhà nước cần rất nhiều uy tín để làm việc. Dân đã chê ông nhà nước thường tuyên dương chế độ này là chế độ pháp trị, mà mấy cái vụ lớn kia, mấy cái vụ làm tổn hại đến sinh mệnh, tài sản dân chúng kia, nhà nước làm việc đã chẳng có tính cách pháp lý tý nào.

Con Ong còn nhớ trong một phiên họp tại Thượng Viện, phái Đản chính phủ ra điều trần về tính cách pháp lý của các vụ trên, người "pháp luật" nhà nước đã đưa ra nhiều lý luận cố cãi cho được là những cái vụ đó Hợp Hiến, Hợp pháp—Nay chẳng hiểu nhà "luật pháp" nhà nước đó nghĩ sao về những phán quyết của Tối Cao Pháp Viện. Chắc nhà "luật pháp" cũng như nhiều ông cố vấn luật pháp của nhà nước cho rằng, các thẩm phán TCP.V không giỏi luật pháp" bằng các ông nên mới phán quyết "Sai" như vậy!

Nhưng theo Con Ong, thì dù các ông có "giỏi hơn" các thẩm phán TCPV chăng nữa. Lúc này nếu các ông biết tự trọng, các ông cũng nên tự đứng lên mà về đi thôi, chứ ngồi đó để mà cố vấn thêm vài cái đạo luật nữa cho nhà nước áp dụng "sai", có mà bô bô cả nhà nước.

BỔ ĐƯA NÀO DÁM VÀO DINH Đ.L. MÀ HỐI LỘ TỔNG THỐNG?

ĐỒNG BÀO ĐÃ BI

NOC ĐỘC

Võ mồm là nghề của DBNS ai chống báng tức là vi - hiến

● Dân biểu Trần con Cóc buồn 5 phút.

SÈGHENH. Nhân dịp tiếp xúc với báo chí tại Tây Ninh tướng Đỗ Cao Trí tuyên bố một câu đầy hàm ý đối với các người anh em "mặt to" - tiếng Tàu gọi là Đại Diện.

Lời tuyên bố như sau. Máy ông Dân Biểu, Nghị sĩ chỉ giới đấu võ mồm, thức Miên phạt mà từ hồi quân VN qua Miền đến nay chả thấy mặt mày ông đâu, kể cả việc đón tiếp Việt kiều hồi hương.

Hiện chúng ta đang ở trên đất Miền ai có can đảm đòi Miền phạt hãy mạnh dạn tới đây. Chúng tôi đang cần những thanh niên yêu nước, chúng tôi sẽ trang bị vũ khí ngay, tức khắc giúp họ thỏa mãn chí tang bồng. Nếu có việc này yêu cầu nhà báo làm trọng tài xem những kẻ ra miệng dọa dẫm có Miền phạt nổi không.

Giới quan sát cho rằng tướng Trí thực ra chỉ «cay» có một mình NS Chúc anh trong lúc giận ông đã vơ đũa cả nắm cho nó hả, Âu cũng là một thái độ quân tử.

Mặt khác, sau lời tuyên bố của tướng Trí, ông DB Trần công Quốc đã buồn 5 phút. Bởi vì chính người anh em này đã to mồm đòi lập đoàn quân Miền phạt, nhưng sau khi... đánh trống, ông bèn bỏ dùi, và chiều chiều người ta thấy ông mặc bị da ma lá: chiếc traction, chớ vợ đi an thị bỏ viên.

Tuy nhiên, dư luận cho rằng cũng không nên "nói xợ" các vị DBNS. Bởi vì mỗi thành phần trong xã hội có một nhiệm vụ. Việc đánh nhau bằng chân tay và súng ống, vì vất vả nguy hiểm và dễ chết, nên đã được QG giao phó cho lính tráng.

Việc đánh võ mồm, vì rất tốn nước bọt, nên QG giao cho quý vị DBNS. Đó là một quyền hiến định. Ai chống báng tức là vi hiến.

CON ONG TRANG 4

LỪA BỊP VÀ GẠT GẮM.

— NẾU ĐỒNG BÀO ĐI BẦU MÀ BỊ LỪA BỊP, THÌ NHỮNG NGƯỜI ĐẮC CỬ KHÔNG XỨNG ĐÁNG

SÈ CHÈNH.

Trong cuộc nói chuyện với trên 2000 cán bộ xã ấp và nghĩa quân tại TTHLXDNT Vũng Tàu 12-5, Tổng Thống Thiệu đã kêu gọi đồng bào cần phải thận trọng trong 4 kỳ bầu cử sắp tới, triệt để thanh trừng những phần tử thân cộng, mị dân, xô thịt ra khỏi những cơ quan dân cử sắp tới.

Đó là các cuộc bầu cử Hội đồng Tỉnh, thị xã, Thương viện, HV, T.T và Phó Tổng Thống. Tổng Thống nói rằng trong

các cuộc bầu cử... dân chúng đã bị lừa gạt. Do đó đồng bào đừng để bị lừa gạt thêm lần nữa.

Lời tuyên bố trên đây của vị nguyên thủ quốc gia đã được toàn dân lắng nghe và suy gẫm rất kỹ. Thì ra trong 4 cuộc bầu cử trước, dân chúng đã bị lừa gạt và bịp bợm cả.

Tổng thống lại nói ông không chủ trương độc tài đảng trị, và không có một đảng phái nào do ông điều khiển. Ông nói: "Đảng của tôi là đảng... Quốc gia chống Cộng tôi đã được bầu lên để lãnh đạo 17 triệu dân người VN và tôi thích ở vị trí này."

Thật là kỳ hùa, TT không thích làm lãnh tụ một chính đảng. Chỉ thích ở vị trí TT. như thế quả là người không có tham vọng độc tài đảng trị.

Ngoài ra, TT còn cho biết: "Tôi dư sức đọc tài, đủ sức ăn hối lộ".

Điều này thì dư luận không dám tin. Bởi vì một người chỉ thích ở vị trí khiêm nhường là làm TT thì độc tài thế nào được.

Còn vấn đề ăn hối lộ thì lại càng không thể xảy ra. Muốn ăn hối lộ thì trước hết phải có người đưa hối lộ. Bổ đũa nào dám cầm một xấp Trần Hưng Đạo đi vào dinh Độc Lập mà hối lộ cho Tổng Thống?

Do đó, khi TT nói là ông dư sức đọc tài, dư sức ăn hối lộ, chắc là TT nói đùa.

THẦY ĐỊA LÝ KHUYẾN LẬP RẠCH - THẦY «NHÂN LÝ» KHUYẾN NHÉT GIẾ...

nếu không, Phậ t Giáo còn chia rẽ và đổ máu

SÈGHENH. Mới đây, một thầy địa lý ký Tàu sang Anamta chơi có ghé thăm VN Quốc tự.

Sau khi quan sát địa thế, thầy địa lý cho biết là phải lập ngay con rạch trong VNQT. Nếu còn để con rạch này thì Phậ giáo còn chia rẽ và còn đổ máu nhiều nữa. Vì con rạch này giống như... con dao đâm vào nách.

Người ta cho rằng có thể là ông thầy địa lý nói không sai. Cần phải lập con rạch quái ác giống như dao đâm vào nách đó đi thật. Trong 6 năm qua, tại VNQT đã dấn ra rất nhiều biến cố, làm Đức Phậ cũng phải khóc thét.

Mặt khác, cũng trong tuần qua, lại có một ông thầy «nhân lý» Anam buồn tình ghé đến An Quang thuyết pháp.

Sau khi nghe thấy «nhân lý» Anam khuyên phải hoặc nhét giế vào mồm hoặc khâu mồm các ông Pháp Siêu, Tân Thanh Nhật Thường, có Như Nghiêm lại, theo thầy «nhân lý», nếu còn để những cái mồm này lép nhép, Phậ giáo còn chia rẽ và còn đổ máu nhiều.

Vì những cái mồm này không giống như cái mồm nhà tu.

Ngồi rừ gãi háng dất lẩn tẩn
Thơ Trần văn Hương

Trăm cho rằng cái lý do này không đứng vững. Biện pháp ban hành lệnh giới nghiêm vì tình trạng khẩn trương thường là để đối phó với yêu cầu chiến cuộc. Chẳng hạn như áp lực quân sự của địch nặng quá khiến cho vấn đề an ninh - an ninh QG chứ không phải an ninh lem nhem, thì người ta ban hành tình trạng khẩn trương. Hoặc khi những cuộc phá hoại của địch gia tăng mạnh mẽ, hay có những xáo trộn lớn đe dọa đến tính mạng và tài sản đồng bào, thì người ta cần ban lệnh giới nghiêm để dễ bề kiểm soát và ngăn chặn.

Đang này nhìn vào thực tế, Trăm chả thấy có những đòi hỏi nào như vừa nêu trên. Về quân sự, ta đang đánh đâu thắng đó, đánh lớn thắng lớn, đánh nhỏ thắng nhỏ, thừa thắng xông... cả sang Cao man, Nhờ thế mà mức độ chiến tranh ở miền Nam đã giảm xuống. Quân ta hóa ra rảnh rỗi; không có việc làm, phải sang Cao Man kiếm việc. Đó là một điều quý. Quân ta thật là anh dũng và đầy lòng hy sinh cao cả. Khen thật chứ không phải khen đùa.

Vấn đề an ninh ở hậu phương, nhất là Thủ đô, rõ ràng là đã được bảo đảm tới mức tối đa. Lại phải khen quý thầy phú lít. Nhờ lòng hăng say nhiệm vụ của quý thầy, mà bọn VC nằm vùng, bọn khủng bố... như chó cắt tai.

Bằng cứ là lâu nay họa hoàn lắm, hôm nào giới đi vắng hay ngủ quên mới có một vụ nổ. Chắc chắn cái thứ biến cố Mậu Thân không thể nào tái diễn, trừ phi mấy anh xia giờ trở ba que xô lá.

Quý thầy phú lít đạo này cũng ít việc. Chả thế mà để ngăn chặn vài ngoe biểu tình, quân ta đã xua cả trăm thầy phú lít ra đường, Lựu đạn cay trước kia được dùng để hun những tên V.C nằm trong địa đạo, nay thừa mứa mang ra "đốt mắt" dân chúng chơi cho vui y như trẻ con đốt pháo ngày Tết.

Nói tóm lại tình trạng chung về hai mặt an ninh và quốc phòng rất là khả quan. Ấy là cũng nhờ quý vị nhà nước cả.

Mặt khác, một vài cuộc biểu tình gần đây thật ra không hề tố cáo một xáo trộn trầm trọng đe dọa nền an ninh. Chỉ là những tranh đấu tương đối bất bạo động. Vài cục đá từ những trường học ném ra chỉ là phản ứng "hồn nhiên" của tuổi trẻ bị... cay mắt.

Thế thì... có gì bắt buộc nhà nước phải nói rộng giờ giới nghiêm «khiến cho bộ mặt sinh hoạt của thủ đô bỗng nhiên tối tăm lại? sẽ có bao nhiêu kẻ sống dở chết dở?

(Xem tiếp trang 5)

Phật cóc có con như Pháp Siêu

Hôm 8-5, ông Đại Đức Pháp Siêu đã đăng đàn thuyết pháp. tưởng ông nói những lời châu ngọc đề hoàng dương đạo pháp cho chúng sinh biết đường biết lối mà mờ mịt ra khỏi bến mê, chẳng dè ông Đại Đức lại thờ ra toàn máu tanh tươi.

Ông phịa ra chuyện oan hồn em bé phật tử hiện về đòi trả thù, đòi đánh bỏ mẹ bọn phân đạo, giết cho sạch bọn «giáo gian».

Nam mô A di đà phật! N hờ ông Đại Đức Pháp Siêu một tí. Ông định xách động mà xách động kiểu đó thì nhà quê lắm.

Thời buổi văn minh nguyên tử, ông Đại Đức lại nói chuyện oan hồn hiện về dèch thế ngữ được. Phật tử đâu có ngu.

Hơn nữa, cửa phật là cửa Từ Bi, chứ đâu có phải là địa ngục môn. Chả có sách vở nào của nhà phật dạy lấy máu trả nợ máu, lấy oán báo oán. Đạo Phậ chủ trương dùng ánh sáng đạo pháp mà giác ngộ bọn mê si. Phậ đâu có dạy phải lấy dao phay chặt đầu giáo gian. Chỉ có bọn đồ tề mới hay dùng dao.

Chẳng may đức Phậ mà nghe được những lời thuyết pháp đó chắc ngài sẽ phải khóc thét lên, mà quay ra hối vợ rằng:

— Em đẻ ra cái thằng này hồi nào? Sao trông nó không giống ta mà lại giống hệt thằng đồ tề? Ta làm gì có thứ con đó.

không sáng suốt

Chính phủ vừa ban hành lệnh mới rộng giờ giới nghiêm - phải gọi là «nới rộng» mới đúng. Bớ khi! có lắm anh, kể cả những anh có hồn phật ra thông cáo, cứ gọi cái sự giới nghiêm thêm lên là «thu hẹp» giờ giới nghiêm. Thu hẹp vào cái khổ nào? Đang giới nghiêm từ 1 giờ sáng tới 5 giờ sáng, nghĩa là thời gian cấm dân chúng làm ăn, buôn bán, đi, lại, kể cả đi nếu nhà không có cầu phải đi cầu tiêu công cộng, nay bỗng dưng tăng thêm giờ giới nghiêm từ 23 giờ tới 5 giờ 30, mà lại bảo là «thu hẹp» hoặc «rút ngắn» giờ giới nghiêm thì người thế nào được.

Chính phủ bảo rằng tại HSSV và PB cứ tranh đấu loạn cào cào; mất trật tự, nên phải giới nghiêm nhiều nhiều. Và còn có thể tuyên bố tình trạng khẩn trương.

THƯ NGHĨ VỀ CHÍNH QUYỀN VÀ VỀ S.V TRONG CUỘC KHỦNG HOẢNG ĐANG DIỄN RA

★ Chánh quyền khôn ngoan hay nhu nhược, Sinh viên còn hậu thuẫn nhân dân hay đã mất ?

1 Thấy khách vào thì con vẹt nó nói, trời sắp mưa thì ếch nhái nó kêu, và con kiến bỏ chỗ thấp mà bò lên chỗ cao ráo, dựng vào tổ thì con ong nó đốt v.v.. Đó là điều dĩ nhiên. Và cũng là điều dĩ nhiên việc người cầm quyền có bổn phận phải giữ trật tự, duy trì an ninh cho cộng đồng quốc gia. Y như con vẹt nó nói, con nhái nó kêu, con kiến nó bỏ chỗ thấp mà bò lên chỗ cao ráo, và con ong nó đốt người phá tổ. Ấy thế mà hiện nay, công việc của các loài vẹt, nhái, kiến, ong... lại "trở thành vấn đề" cho các người lãnh đạo quốc gia. Trong ngữ thuật dân chủ, "trở thành vấn đề" có nghĩa trở lên bất thường, và đòi hỏi nhiều can đảm, nhiều suy nghĩ để thực hiện.

2 Ngày xưa, ông Diêm không bao giờ "đặt thành vấn đề", ông đã giữ an ninh, duy trì trật tự quốc gia, như con vẹt nó nói, con nhái nó kêu, con kiến nó bỏ chỗ thấp mà lên chỗ cao, Con Ong nó có canh tổvv. Chính vì vậy, mà thời đệ nhất Cộng Hòa, nhân dân nước này không có điểm phức được xem biểu tình chạy rầm rập ngoài phố, hò hét, uyển lộn nhau, nhiều khi uyển lộn phải cả ông già bà lão. Những ngày cuối cùng của chế độ, sinh viên học sinh, cùng các thầy sư sãi có xuống đường. Nhưng nó khác hẳn với bây giờ, cái bây giờ của những xứ Công Gô mọi rợ, với những người trốn tránh trách nhiệm và nhu nhược. Những ngày cuối cùng của đệ nhất Cộng Hòa, sinh viên có biểu tình, nhưng kỷ luật và giữ đúng cương vị sinh viên học sinh. Các sư sãi có biểu tình, Phật tử có biểu tình nhưng trầm lặng hơn và khả kính hơn.

Về phía nhà cầm quyền, họ đã hành động như những người tự trọng. Nghĩa là phe tranh đấu cứ việc tranh đấu, còn người cầm quyền vẫn phải duy trì trật tự và áp dụng luật, với cái giá đắt

3 Sau ngày đảo chánh thành công (1-11-1963), và sau thời gian hoan hỉ của một số người biết suy nghĩ và thiếu suy nghĩ, hỗn loạn đã xảy ra trên đất nước này. Ai cũng còn nhớ những ngày bị đất tháng 7,8, năm 1664, các đoàn thể mệnh danh là tôn giáo, các đoàn thể mệnh danh là sinh viên học sinh, chạy

nhông nhông ở ngoài đường, cắm trại ngay ở giữa chợ, với gậy tầm vông, giáo mác và gạch đá. Rồi đâm chém nhau, kẻ kêu lạy Chúa, người la lạy Phật. Nhiều sinh viên mặc quần xà lỏn chửi thề như đọc kinh nhật tụng. Trước sự hỗn loạn ấy, nhà cầm quyền đã hoàn toàn đánh mất hết liên hệ. Và chính cái sự mất liên hệ của nhà cầm quyền đã làm cho những rối loạn lên men. Lịch sử còn đó. Một Nguyễn Khánh hết đề rầu đề rồi lại "xuống rầu", trợn mắt lên mà thề trước lá cờ tổ quốc cả chục lần, đã làm trò hề cho cả nước. Và đó cũng là cái nhục cho cả nước. Quốc gia này còn có cái may lớn, là lúc đó Cộng Sản chưa đủ mạnh, để chớp thời cơ, lật đổ chánh quyền.

4 Năm 1966, hỗn loạn cũng đã xảy ra tại miền Trung và đường phố Sg. Cũng biểu tình, la hét, chạy xằng mét (Cent metres) với CSDC, với đồ phụ tùng như chanh, khăn ướt, túi ni lông, nhưng lần này nhà cầm quyền đã biết tự trọng và đã thẳng tay áp dụng luật pháp Quốc gia. Và đó là điểm son cho những người cầm quyền dù là thời gian tập sự cầm quyền

5 Năm 1970, bây giờ tháng mấy rồi hở anh ? Tháng mấy của nền đệ nhị Cộng hòa? tháng mấy sinh mệnh lãnh đạo Hỡi anh Tám, anh Sáu, anh Ba anh Bảy.

Suốt một tháng nay, hỗn loạn đã bao trùm thành phố Sg. Tại sao có như vậy? Thái độ giản dị và lười biếng nhất của người thiếu suy nghĩ, là đố kỵ cho những người xuống đường. Thái độ ấy không giải quyết được gì. Phải thành thật mà nhìn nhận rằng, nếu chính phủ khôn khéo một chút, và có thiện chí to bằng con ruồi, vấn đề sinh viên và Thượng Phế Bình không đến nỗi trầm trọng như hiện nay. Nếu tôi là Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu, nếu tôi là Thủ Tướng Trần Thiện Khiêm thì tôi đã đích thân đến với các anh em sinh viên, thương phế binh, hoặc mở rộng cửa Dinh Độc Lập để mời họ vào, sẵn sàng thảo luận với họ. Người lãnh đạo đi xuống nói chuyện với dân, không có gì là nhục, trái lại còn là niềm kiêu hãnh của lãnh đạo. Vì làm dân chủ là gì, nếu không phải là tiến tới sự đồng hóa giữa lãnh đạo và người dân.

6 Ngày thứ Bảy (9-5-1970) vừa qua sinh viên học đến Bộ giáo Dục đề đưa thỉnh nguyện

thư, thì ông Tổng trưởng giáo dục không tiếp, cho người nói là ông đi vắng, và cử ông Đồng lý ra tiếp thay. Khi lựa đạn cay của Cảnh Sát tới tập bắn vào từ bốn phía, ông

Tổng Trưởng ho trong phòng phải cho người ra mượn mặt nạ, người ta mới biết ông Tổng Trưởng đang ngồi trong phòng. Tại sao không ra tiếp Sinh viên học sinh. Các em chỉ là những con em chúng ta, họ không ăn thịt những người đến với họ.

Trước đây mấy tuần cũng vậy. TPB chỉ xin vào "chiếm ngưỡng dung nhan Tổng thống" nhưng cuộc mặc cả đã xảy ra trên số người được vào dinh Độc lập, và có báo chí hay không có báo chí. Sự mặc cả do người lãnh đạo đưa ra. Tại sao như vậy. Người lãnh đạo mở cửa, đón anh em TPB vào Dinh, mời một ly nước, vỗ về thăm hỏi và nói chuyện với anh em, điều ấy có gì làm mất giá trị cho lãnh đạo ?

7 TT Nixon đã mặc Chemi sette, đi vào đám đông Sinh viên (có cả bọn hippie) để nói chuyện và tán dóc với họ. Cử chỉ này đã hóa giải tất cả độc chương của đám biểu tình. Nếu tôi là TT Nixon, tôi sẽ không bắt chước TT Nguyễn Văn Thiệu. Và nếu tôi là Tổng Thống Thiệu, tôi sẽ không bắt chước T.T Nixon. Vì vậy vấn đề mới trở lên bi đát.

8 Về phía anh em sinh viên, họ đã xử sự khá đúng đắn và nghiêm chỉnh. Chỉ trừ những điều đáng tiếc xảy ra trong mấy ngày gần đây, như chiếm trụ sở Tối cao pháp viện, chiếm trụ sở Tòa án, Trong nhiều cuộc biểu tình tại các nước tân tiến, đám đông chỉ nắm ăn vạ các cơ sở hành pháp, chứ không bao giờ chiếm tòa án, vì nơi đây là chỗ hành xử công lý. Và đó cũng là một lối áp lực không đẹp mắt cho lắm. Người ta cũng không thể hiểu thái độ anh em sinh viên học sinh, đòi Miền phạt, nhưng khế quân đội

ta sang Cao Miên, thì họ lại la hoảng đòi hòa bình. Họ hô hào bãi khóa, nhưng khi nhà nước đóng cửa trường, thì họ lại đòi mở cửa trường để đi học. Nếu anh em tiếp tục tranh đấu theo đường lối ấy, thì sẽ mất sự hậu thuẫn của nhân dân. Một Nghị sĩ luật gia, trước đây đã tuyên bố rằng: Trong một cuộc đấu tranh, người đấu tranh phải tự hỏi nhân dân đang nghĩ gì về hành động của chúng ta. Đó là câu hỏi quan trọng nhất của người tranh đấu phải tự hỏi. Tranh đấu mà bắt chấp tình cảm của quần chúng, thì đó không phải là tranh đấu nghiêm chỉnh.

9 Kẻ viết bài này đã được điểm phức xem cuốn phim "khủng hoảng tháng năm" (la crise de mai). Đó là cuộc nổi loạn của sinh viên Pháp, bắt đầu từ đêm mùng 3 đến đêm 24 tháng 5-1968. Con đường quanh khu La Tinh (quartier latin) lát bằng đá, sinh viên đã đào lên để ném nhau với cảnh sát. Những lưới sắt đặt dưới các gốc cây, cũng được sinh viên cạy lên để dùng làm khiên, đương đầu với cảnh sát. Sau một thời gian nhượng bộ, và khi thấy sinh viên đi quá trớn, Tây già De Gaulle đã ra lệnh quét cho biết. Trận chiến đã xảy ra giữa những lực lượng của trật tự (les force de l'ordre) và lực lượng của hỗn loạn (les force du désordre). Theo gần 500 nhà báo của khắp thế giới có mặt tại Paris (nhân dịp những ngày đầu của cuộc hội đàm Xuân Thủy Harriman) thì cảnh sát của Tây già De Gaulle đã đánh sinh viên một cách rất tàn nhẫn. Nhiều cô đầm đẹp như hoa, đã bị túm tóc liệng lên xe như một con heo và SV bị nhốt trong vòng giây

kẽm gai, nằm giữa trời giá lạnh và traoh nhau từng miếng bánh mì do cảnh sát liệng vào. Cuối cùng, những lực lượng của trật tự đã thắng. Nhiều SV đã bị bắt và giải tòa. Tên đầu sỏ SV là Cohn Bendit đã bỏ trốn sang Đức.

Một người bạn ở bên Pháp, đã chứng kiến tận mắt, viết thư cho kẻ viết bài này mà nói rằng: « Bên này mùa nghe nói Cảnh sát của Tướng Loan đứ lăm, nhưng cảnh sát của De Gaulle trong vụ "khủng hoảng tháng Năm" đã vượt xa Cảnh sát của Tướng L oan. Và dân Pháp đồng ý như vậy, và tự do và trật tự công cộng.»

10 Một điểm son trong « vụ tháng Năm », là SV Pháp mặc đầu chống đối với De Gaulle nhưng trong các cuộc vận động hoặc tuyên bố, không bao giờ chấp nhận cho bọn chính trị gia ăn cỏ, dù phải thất bại. Đó cũng là điều mà chính De Gaulle, kẻ thắng cuộc, đã phải lên tiếng nhìn nhận và khâm phục anh em sinh viên.

Nước Tây có mấy thằng chánh khách hèn hạ hay ăn cỏ thì mấy thằng này đã sang Việt Nam xin nhập tịch và hoạt động chính-trị, vì vậy vụ sinh viên tháng Năm 1968 đã không có những thằng ăn cỏ. Mực !

Gãi háng

(Tiếp theo trang 4)

Dù là một kẻ có tài nguy hiểm tới đâu cũng không thể biện minh được cho quyết định nói rộng giờ giới nghiêm của nhà nước.

Người làm chính trị và cai trị đót nhất - Nhưng thành tâm thiện chí cũng phải hiểu rằng «an dân» là một trong những điều kiện quan trọng. Làm cho lòng dân lo âu xao xuyến hoang mang... không bao giờ có lợi cho chúng ta.

Ngoại trừ người ta có một mưu đồ nào đó. Chẳng hạn như việc nói rộng giờ giới nghiêm chính là sự kiện biện minh cho lời "tiên tri" của ông phụ tá T.V.A rằng "nếu phải chọn giữa nền dân chủ hỗn loạn và độc tài sáng suốt, tôi chọn độc tài sáng suốt" và chẳng hạn như thái độ "diệc không sợ súng" của nhà nước trước các vụ tranh đấu, để cho tình trạng có thêm đôi chút về rổ, reng, cũng là một cách để làm cho quan điểm độc tài sáng suốt của ông phụ tá sáng tỏ hơn v.v..

Nếu đúng như vậy, thì Trầm không có ý kiến—nó com men—vì Trầm không sáng suốt.

GÁI SĨ

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

HÒA THIẾU THIẾU LÂM TỰ

Hỏi 2

Chiếm được thành Pháp Siêu hạch tội

Bị cầm tù Viện Trường chịu hành hung

Đây nói về Nguyên soái Pháp Siêu vào thành Việt Nam Quốc Tự. Sau khi phủ dụ dân chúng thực thi Án Quang sách «Người tu có đức cúng dường», Pháp Siêu cảm thấy ấm áp điều chi. Nguyên soái nhớ tới thuở cắt tiết gà gây áp lực thuở nọ. Thuở ấy, trong Nam, Thiện Minh xưa phật tử xuống đường để hít lựu đạn cay, ngoài Trung, Trí Quang khiêng bàn thờ Phật bày ngoài phố. Lĩnh triều đình cho quân đi dẹp... Phật, thật vừa khôi hài vừa vất vả. Thấy Tâm Châu không chịu khuôn bàn thờ xây lô cốt giữa lô, Pháp Siêu đã tóm cổ 1 chú gà, hóa kiếp chú gà kiếp sau thành sư tranh đấu. Rồi nhờ lông cổ chú gà, cắt tiết, hứng đầy đĩa, đem vào dọa Tâm Châu là... phật tử cắt máu thể chống «Thiệu Kỳ». Vậy chú gà nhờ Pháp Siêu, đã biến nên vị thánh tử đạo.

Nhờ đến đây, Pháp Siêu lặng lẽ cười ngửa, dạo quanh thành. A, đây rồi, mảnh đất của Tâm Châu nay đã bị ta thống chiếm. Pháp Siêu cảm khái, ngâm mấy vần thơ mợc mợc:

— Công đức tu hành sư có long

Xu hào rừng rinh mán ngời xe

Rời võ rôn,

— Sống trên đời ăn miếng đời chó

Chết xuống âm phủ biết có hay không

Giữa lúc đó, giọng một nữ Phật Tử sồn sồn òn òn

kiểu «cô yếm thắm» trong ca dao:

— Thầy ơi, thầy muốn là... Trời muốn!

Pháp Siêu cười:

— Muốn gì?

— Tùy thầy.

— Ta chưa thể «chơi cho khoái» như Tâm Châu đại gian đại ác. Ta phải «phanh thầy uống máu quân thù... Việt Nam quốc tự cái đã.

Nói xong, Pháp Siêu rú lên một tiếng. Đoạn cho xích thỏ chạy lẹ cộp. Nữ phật tử sồn sồn trong đạo quân viên chinh gắng hỏi:

— Thầy chưa muốn à?

Nguyên soái Pháp Siêu hát tân nhạc trả lời:

— «Chờ anh em nhé, giết xong giặc anh về»...

Tiếng hát vang vọng. Bấy giờ mông xừ sư già đờ cóc xi cóc Minh Thành đang bị quân binh dưới quyền chỉ huy của Hoàng Châu quyết tử cầu, véo, bẹo tai, xoa đầu bắt kiến lửa đốt rốn. Lại có đứa tinh nghịch bắt bại tướng Minh Thành coi ảnh Play-boys! Bại tướng Minh Thành ngồi yên chịu hành hạ thể xác.

Hoàng Châu quyết tử hạch:

— Ê, mông via, ai cho làm viện trưởng?

Bại tướng Minh Thành tỉnh bơ, cứ dưng ta ta trảm tu mợc mợc.

— Tôi yêu cầu anh giải thích.

Có tiếng hét:

— Phú linh tú lơ mông! Lét xê mợc hạch tội nó.

Pháp Siêu nguyên soái đã xuống ngựa. Tay ông ta cầm cái lọ. Ý hẳn ngài sắp xúc lọ chẳng? Đám quyết tử đã tự ý giải tán. Nghe thất chí còn bại tướng và... thắng tướng. Pháp Siêu dờ giọng Đặng Trần Thường:

— «Ai công hầu, ai khanh tướng, trong trần ai ai để biết ai?»

Minh Thành khôi hài đen Trọng Tấn:

— Thích đớp thịt, thích ăn chay, được ngày thích thể thì cứ thích.

Pháp Siêu nổi giận:

— Gian tặc, mày dờ giọng hỗn ư? Tiếc rằng không có bạn ta là Pháp Trí và Hộ Giác ở đây. Nếu có, ban tam ca «Ba Thầy Chừa» của chúng ông sẽ cho mày nghe một bài thuyết pháp này đom đóm mắt.

Minh Thành nói:

— Nói phét gặp thời thì cứ nói đi. Ông mà ra khỏi đây, đi trình phủ lý, mày chỉ còn nước vào... lục xì! Mày có ba điều hen đáng chết trên lưng ngựa cao có giá tức là thượng mã phong, mày biết không?

Pháp Siêu vốn ỉ tờ rít đầu biết Minh Thành bắt chước Yêu Ly chữ Tiều Khâu Tố, Nguyên soái cười hi

hi:

— Tao hèn à?

— Ừa, đang đem xông vào nhà người ta cướp oản cướp chuối là hành động của quân cướp, phường đạo tặc. Ăn oản ăn chuối chán chê còn nói phét là... giải phóng là tiếp đầu. Tiếp thu xong vẫn sợ chính nghĩa. Ba điều hèn đó, chết đi!

Pháp Siêu nheo mắt, xoa cái đầu trọc:

— Ông chết đi, ai làm «thầy» phật tử sồn sồn?

Dứt lời, lấy móng tay nhọn ngoáy vào rốn Minh Thành mà điêm huyết. Kể đó, sai quân binh bê Minh Thành ra cũi đóng kín và đẩy về Án Quang nhốt kỹ. Quang cảnh Việt Nam quốc tự, lúc ấy, thật lạnh hớn. Dưới ánh trăng lu, nguyên soái Pháp Siêu trên lưng xích thỏ, giống hệt Cru ma Trí. Nguyên soái hứng tình, bèn tìm chỗ vắng uống rượu. Khi rượu đã ngấm, nguyên soái ngâm vang:

— Em hỡi, sồn sồn, em của anh

Đêm nay anh đã chiếm xong thành

Tâm Châu, Đức Nghiệp chưa tìm gặp

Nên chừa cùng em phật tử tình

Lời thơ cảm xúc. Đến nỗi cái lọ xúc tung búng. Cây chuối bên cạnh ngã gục. Nhựa chuối ra trắng toát một vũng. Nguyên soái mợc thuốc lá LucKy, chằm lữa hít. Trên thành, quân tuần tiểu đang đi đi lại lại.

Kỳ tới: Đức Nghiệp đẩy binh tái chiếm thành.

GIAO GIAN

Bên Án Quang và một số dân biểu bên Án Quang đã không ngần ngại miệt thị bên V.N. quốc tự là giáo gian?

Thế nào là giáo gian? Trương này định nghĩa kiểu cà kê dê ngỗng như sau. Một tôn giáo trong cộng đồng dân tộc đang uýnh nhau mí lý kẻ thù xâm lăng mà có vài đảng tu hành trong tôn giáo đó tách ra, đi với kẻ thù xâm lăng, phản bội dân tộc thì vài đảng hay cả tôn giáo (nếu theo giặc hết tội) gọi là bọn giáo gian. Cũng như Việt gian là những thằng VN làm tay sai cho giặc nước.

VC, xuyên qua đài Hà Nội, vẫn thường gọi chính quyền hợp hiến (đôi bạn vi hiến tí của ta là nguy quyền! Nguy quyền nó xem xem với Việt gian, VC nó gọi ta là nguy quyền thì kẻ cha nó, vì ta gạt nó ra ngoài vòng pháp luật rồi. Nay, nếu bên VNQT thân chính quyền mà bị bêu rêu là giáo gian thì VNQT không xấu hổ. Kẻ xấu hổ là chính quyền. Vì chính quyền đã bị bêu Án Quang và bọn ăn có Dương Văn Thụy, Nguyễn Đại Bàng coi như... kẻ thù.

Nhưng xê: cho cùng, chính quyền cũng chẳng nên xấu hổ. Kẻ đáng xấu hổ cũng chẳng phải Án Quang. Mà là hai nhà dân biểu Thụy, Bàng vậy. Hai ông này là lối giáo gian ở nước độc lập, tức nhiên là hai ông coi chính quyền hợp hiến miền Nam là quân địch. Đã coi chính quyền là quân địch mà còn nhân danh dân biểu, còn đứng trong thể chế «địch», đớp hít đã đời, mở miệng nói những lời ngu xuẩn tướng chừng hai ông có hai cái mặt mâm đem làm mặt nạ. Trương vô Kỳ bái phục sự ngu xuẩn của hai ông. Nếu như hai ông anh dũng, ra bưng ch ống quân địch, chính quyền rồi hãy chửi những người thân chính quyền là... giáo gian thì Trương này còn bái phục hơn.

Chính quyền bị coi là địch, công chức, quân nhân «thân» chính quyền kỹ thế. sẽ là cái gì gian đây, quý vị chân tu Án Quang và các đảng ăn có?

NHỮNG BÀN TAY NỒI

Bàn tay thì không có bụng. Người ta mới có bụng. Có bụng tức nhiên có bong bóng. Bàn tay không có bong bóng. Do đó, bàn tay không thể nổi trên mặt nước nếu nó bị chặt khỏi thân thể. Vậy mà các ông bà Án Quang quả quyết có những bàn tay bị chặt vất xuống nước lênh bênh nổi lên trong «đêm thăm sát» ở Việt Nam quốc tự thì chó nó cũng không nghĩ nổi. Thời đại chó đẻ của chúng ta hôm nay là thời đại nguy tạo, xuyên tạc bĩ dòi. Người thực giả đã một lần bị bịp vì xe tăng xích sắt nghiền nát phật tử Huế 1963 đâm ra... khó tin. Điều thể thảm nhất là sự xuyên tạc vô liêm sỉ, phản khoa học lại có xuất xứ từ nhà chùa! Phụ họa, thêm dệt thêm cho chắc ăn, người vô tư còn thấy cả ngôn ngữ của bác sĩ Nguyễn Đại Bàng! Bác sĩ Nguyễn Đại Bàng mà quả quyết bàn tay chặt đứt khỏi thân thể, ném xuống nước nó nổi lên, Trương này khuyển ông nên học lại B.C.B đi. E rằng cái bằng tiến sĩ y khoa của ông ít bảo đảm, cần... phối hợp nghệ thuật đó, ông ạ!

TRƯƠNG VÔ KỶ cảm trong,

THẦY CHÙA VÀ BẠO LỰC

Đó là tên một cuốn sách đang dự viết và viết trang nào chửi sấp ngay trang ấy cho kịp phát hành ngày Phật Đản của kỷ giả Trương Sinh, nguyên chủ bút tuần báo Coa Ong, chủ nhiệm tuần báo Người sắp xuất bản. Trương Vô Kỳ hỏi Trương Sinh:

Cảm hứng nào mà viết sách «Thầy chùa và bạo lực» Trương Sinh đáp:

— Tôi là một đứa bị coi như một phật tử hoang đàng vì chỉ lo chống các thầy tranh đấu, phật giáo không phải là tranh đấu. Tranh đấu phật giáo cũng không xuống dốc. Các thầy, có lẽ, cũng không thích tranh đấu. Nhưng nhiều thầy bị huỷ hoại bởi bọn chính khách điếu dóm. Một vài thầy bị mặc cảm tôn giáo và muốn phật giáo trở thành quốc giáo nên suốt đời tu hành mà chống chính quyền. Tôi viết cuốn sách này để kết tội những ông thầy chùa thích dùng bạo lực, thích hưởng thụ và thích nổi tiếng!

— Không sợ gì à?

— Không. Sợ cái gì?

— Chúng nó xúm lại chửi bới!

— Có sợ. Tôi thương tôn giáo của tôi mà tôi nói lên những gì tôi muốn nói. Tôi hành diện nói rằng tôi còn thông hiểu đạo pháp hơn những anh đại đức hôm qua lo bị đi lính nay đã khoác áo cà sa trở thành đại đức.

— Cuốn sách sẽ bán chạy?

— HY Vọng thế.

Trương Sinh cười:

— Đời chó đẻ cả bạn ơi! Nếu sách của tôi bán chạy bạn đừng hiểu tôi ăn có chó đẻ nhé!

Tôi phải thức khuya viết lách. Và tôi không đứng về phe m ở thầy chùa nào. Tôi kết tội những ông thầy tu mà bạo lực dù các ông ấy ở phe A hay phe B! các ông ấy là Phật giáo hay T hiên Chúa giáo.

Trương này hỏi câu cuối:

— Ai xuất bản?

Trương Sinh nheo mắt:

— Phật tử Minh Vô.

TƯỚNG «THỐI MŨI» CHÊ NHÀ NƯỚC

Trung tướng Nguyễn Chánh Thi vừa gửi cho các DB NS một lá thư kêu gọi quý vị đại diện dân nên chịu khó hăng hái làm việc nước hơn chút nữa, để giải quyết những vấn đề cấp bách của Anamta

Người ta nhớ ông tướng Thi trước đây được hà nước cho đi Mèo chữa bệnh... thối mũi.

Mẹ kiếp! chả biết cái bệnh thối mũi của Tướng Thi ra làm sao, mà các bác sĩ Mèo chữa mãi dếch khời. Thi ra các bác sĩ Mèo toàn là vô tài bất tướng. Có cái mũi thối mà chữa mãi cũng không xong, thì còn làm ăn gì được.

Nếu cứ cái điệu này, có lẽ Tướng Thi sẽ phải lều bều ở Mèo để chữa mũi cho tới khi hai năm mươi.

Mày ra, chỉ có TT Thiệu chữa khời!

Lại nói về lá thư gửi quý vị «mặt to» Anamta. Tướng thối mũi có lẽ ở xa quê hương lâu ngày, đêm ngủ ngáy nhìn cảnh nước nát đăm ra xót lòng nên mới vi vút một đường thư từ.

Kể ra, 1 kẻ còn có lòng như thế, mà quý vị NS, DB không đáp ứng, lại cứ tiếp tục ù ù cạc cạc, chơi trò bưng tai bịt mắt, há mồm đớp Trần hưng Đạo thì hèn không chịu được.

Thông thường, những kẻ lưu vong chỉ biết phây phây ở nước ngoài mà đớp hít, và ăn tục nói phét, cóc coi bọn ở nhà ra cái thống chế gì. Tướng thối mũi ở Mèo mà vẫn còn tin trông được vào quý vị DB, NS, âu cũng là 1 điều quý hóa.

Chỉ tiếc những kẻ có lòng thường lại không có đất dung thân.

Trước đây, khi còn «tạ vị» ở Anam, tướng thối mũi có một ước mơ còn con là có 1 chiếc xe hơi mang tên Nguyễn Chánh Thi để cho con cái nó đi học khỏi phải đi công xa, nhưng cũng không được.

Bây giờ lều bều ở đất khách, chả biết Tướng thối mũi còn ước mơ điều đó nữa chẳng?

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Saigon

Quản Lý: HOÀNG THỊ QUÍ